

Róma megalapozza a látomást – Tizenegyedik szám

A prófécia hármas alkalmazásának megértése: 2001. szeptember 11. és a Laodiceabeli Adventizmus végső megpróbáltatási folyamata

Jeff Pippenger
2024-08-30

Amiként 1840. augusztus 11-e megerősítette a Miller által elfogadott szabályokat, úgy 2001. szeptember 11-e után azok számára, akik készek voltak látni, nyilvánvalóvá vált, hogy a Future for America által elfogadott prófétai elvek jelentették a késői eső valódi bibliai módszertanát, amint az Ézsaiás huszonnyolcadik fejezetében feltárul. A reformvonalról reformvonalra való alkalmazás, miként azt a szent történelem bemutatja, megalapozta, hogy 2001. szeptember 11-e 1840. augusztus 11-ének megismétlődése volt.

Látható volt, hogy amiként a Jelenések tizedik fejezetének hatalmas angyala 1840-ben alászállt, úgy alászállását 2001-ben előképezte. Mindkét angyal akkor szállt alá, amikor az iszlámról szóló prófécia beteljesedett. A mozgalom ezután növekedésnek indult, amint férfiak és nők a módszertan hatékonyságára válaszoltak. A laodiceai Hetednap Adventizmus vezetését az idők végén, 1989-ben félretették, és most ez az egyház belépett végső megpróbáltatási folyamatába, miközben az Úr megkezdte a harmadik angyal mozgalmának kiválasztását, hogy azok az utolsó napokban az Ő szövivői legyenek.

Az utolsó napokra adott szabályok egyik legfőbb szabálya a prófécia hármas alkalmazása volt. Különösen így volt ez abban az időben a három jaj hármas alkalmazásával, amely oly világosan megerősítette a 2001. szeptember 11-i eseményt. Amikor ezt az igazságot őszintén megvizsgálták, azok, akiket akkor az igazságot kereső szívek Jeremiás „régisövényeihez” vezettek, felismerték a prófétai beteljesedést, valamint azt, hogy a harmadik angyal mozgalmát által elfogadott prófétai értelmezési szabályok érvényesek.

Úgy láttatott, hogy a Jelenések könyve kilencedik fejezetében szereplő első jaj történetének helyes úttörői értelmezése az iszlámot jelképezte. A hamis prófétát, Mohamedet e történet királyának látták. E történetben az iszlám a Római Birodalmat támadta meg, és hadviselésének módját kifejezetten úgy azonosították, mint amely hirtelen és váratlanul sújt le. E tekintetben úgy értették, hogy éppen az iszlám hadviselésének módja szolgáltatja az „assassin” szó etimológiai gyökereit. E történetben az iszlám kárt okozott Róma seregeinek, és ez az időszak egy százötven éves időprófécia vonala alatt zárult le. Amikor ez az időprófécia 1449. július 27-én véget ért, megkezdődött a második jaj időpróféciája és története.

Ezzel egy újabb időprófécia vette kezdetét: háromszázkilencvenegy év és tizenöt nap, amely 1840. augusztus 11-én ért véget. Abban a történelmi szakaszban az iszlám prófétai munkáját képviselő uralkodó Ottmán volt, akit az első jaj történetében Mohamed jelképezett előre. A kilencedik fejezet azt mondja, hogy a második jaj történetében az iszlám megöli Róma seregeit. Továbbra is ugyanazt

a hadviselési módot gyakorolták, hirtelen és váratlanul támadva, ám abban a történelmi időszakban találták fel és alkalmazták először a lőport, így a második jaj egy olyan hadviselési módot ábrázolt, amelyet a bérgyilkos hirtelen támadása szemléltetett, és amely a robbanóanyagokat is magában foglalta.

2001. szeptember 11-én az iszlám harmadik jajkiáltása hirtelen robbanóanyagokkal sújtott le Róma lelki seregeire. Ez az esemény a prófétai igazság több vonalának kezdetét jelezte, ám nyilvánvalóan az első és a második jaj két korábbi tanúbizonyságára épült. Az esemény világosan bemutatta, hogy miként az 1840. augusztus 11-i millerita történelem felhatalmazása idején, amikor az iszlámról szóló második jaj prófécijája beteljesedett, és a Jelenések tizedik fejezetének angyala alászállt, úgy amikor az iszlámról szóló harmadik jaj prófécijája elérkezett, azon a napon a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyalának alászállását jelezte.

„Most terjed a hír, hogy kijelentettem: New Yorkot árhullám fogja elsöpörni? Ezt én soha nem mondtam. Azt mondtam, amint az ott egymás után emelkedő hatalmas épületekre tekintettem: »Mily rettenetes jelenetek fognak bekövetkezni, amikor az Úr felkél, hogy rettenetesen megrázza a földet! Akkor beteljesednek a Jelenések 18:1–3 szavai.« A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezete teljes egészében figyelmeztetés arra nézve, ami a földre jön. De nincs külön világosságom arra vonatkozóan, hogy mi következik New Yorkra, csak annyit tudok, hogy egy napon az ottani nagy épületek ledőlnek Isten hatalmának forgatása és felforgatása által. A nekem adott világosságból tudom, hogy pusztulás van a világban. Egyetlen szó az Úrtól, hatalmas erejének egyetlen érintése, és ezek a roppant építmények összeomlanak. Olyan jelenetek fognak bekövetkezni, amelyeknek félelmetességét el sem tudjuk képzelni.” Review and Herald, 1906. július 5.

A Future for America mozgalmát ekkor azok, akik hajlandók voltak meglátni, a Millerita mozgalom párhuzamaként ismerték fel. A harmadik jaj iszlámja ettől a ponttól kezdve az üzenet elsődleges elemévé vált. Az ihlet világosan tanította, hogy amikor a Jelenések könyvének angyala alászáll, megérkezik a késői eső.

„A késői eső Isten népére fog hullani. Egy hatalmas angyal fog alászállni a mennyből, és az egész föld be fog világítani az ő dicsőségével.” Review and Herald, 1891. április 21.

Amikor Júda törzsének Oroszlánja elkezdte megnyitni a késői eső tágabb megértését, népét Jóel könyvéhez vezette, amely a késői eső egyik elsődleges hivatkozási pontja. Ekkor azok közül a férfiak közül némelyek, akik 2001. szeptember 11-e után csatlakoztak a mozgalomhoz, arra a következtetésre jutottak, hogy a Jóelnél szereplő rovarok, amelyek elpusztítják Isten szőlőjét, és a Midnight Cry felébredéséhez vezetnek, az iszlámot jelképezik. Nem tudták vagy nem akarták belátni, hogy a rovarok Rómát jelképezték.

A prófécianak a három jajjal kapcsolatos hármasság alkalmazásának felismerése révén támadt erőteljes világosság megszenvedésén logikai támaszt adott annak az állításuknak, hogy a rovarok az iszlámot jelképezik. Mint mindig, mielőtt helyt adnak egy magánértelmezésnek, az Írások kiforgatása következik be, annak érdekében, hogy a hamis előfeltevést fenntartsák. Nézetük fenntartására irányuló munkájukban azt tették nyilvánvalóvá, hogy nem értették meg az előkép és

ellenkép elvét.

A teológiai és bibliai tanulmányokban az „előkép” és „beteljesedés” kifejezéseket két elem közötti kapcsolat leírására használják, amelyben az egyik előre jelzi vagy előrevetíti a másikat. Ez a fogalom gyakran az „árnyék” és „valóság” tágabb kategóriái alá tartozik.

A típus az Ószövetségben olyan esemény, személy vagy intézmény, amely előképe vagy előrevetítése egy megfelelő újszövetségi eseménynek, személynek vagy intézménynek. Szimbolikus előzményként szolgál. Az antitípus a típus beteljesedése vagy megvalósulása. Az a valóság, amelyet a típus előre árnyékol. Az „árnyék” és a „valóság” fogalma párhuzamba állítható a típus és az antitípus közötti viszonytal. Az „árnyék” a (típust) jelképezi, míg a „valóság” az (antitípust) jelképezi.

Senki azért meg ne ítéljen titeket ételért vagy italért, avagy ünnep, újhold vagy szombatnapok tekintetében: Mert ezek az eljövendő dolgok árnyékai; a valóság pedig Krisztusé. Kolossé 2:16, 17.

Mert a törvény, minthogy az eljövendő javaknak csak árnyékával bír, és nem maguknak a dolgoknak valóságos képével, sohasem képes az odajárulókat tökéletességre juttatni azokkal az áldozatokkal, amelyeket évről évre szüntelenül bemutatnak. Zsidók 10:1.

A 2001. szeptember 11-e utáni, Jóellel kapcsolatos vitában, valamint a pápai Róma helyes azonosításában, amelyet négy rovar jelképez, s amely ily módon a laodíceai adventizmus fokozatos pusztulását vázolja fel, azok, akik amellettt érveltek, hogy a rovarok az iszlámot, nem pedig Rómát jelképezik, nemcsak megszenvedetlen hangsúlyt helyeztek a három jajhirdetés hármas alkalmazására, hanem olyan előképekre is hivatkoztak, amelyek Róma ellenképére mutattak, és azt állították, hogy ezek az előképek valójában az iszlámot azonosítják. Ezzel azt bizonyították, hogy vagy valójában nem értették az előkép és ellenkép elvét, vagy pedig azt hitték, hogy az előképek meghamisítása méltó eszköz a cél igazolására.

A Róma körüli jelenlegi vitában ismét bizonyíték mutatkozik arra, hogy azok, akik ahhoz a téves elképzeléshez ragaszkodnak, miszerint Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenegyedik versében említett „rablók” az Egyesült Államok, nem értik helyesen sem a prófécia hármas alkalmazását, sem a típus és antitípus elvét.

Amikor azok, akik azt a nézetet vallják, hogy a „rablók” az Egyesült Államok, igyekeznek álláspontjukat fenntartani, a három Róma hármas alkalmazásának egy alkalmazásával élnek, hogy állítólag bizonyítsák: a modern Róma, Róma harmadik megnyilvánulása, az Egyesült Államok. Bízva abban, hogy nem szándékosan tesznek hamis tanúbizonyságot, hanem csupán a prófécia hármas alkalmazására vonatkozó szabályok vak nemismeretét tanúsítják, az első két Róma egy prófétai jellemzőjét használják fel, és amellettt érvelnek, hogy Róma történelmének egy jellemzője azonosítja a modern Rómát.

A pogány Róma a Rómára vonatkozó három prófétai beteljesedés közül az első. Dániel könyve nyolcadik fejezetében a pogány Róma a hímnemű kis szarv. A második fejezetben a pogány Róma az államhatalom. Dániel könyve hetedik fejezetében a pogány Róma tíz részre oszló királysággá

válik.

Róma második megnyilvánulása a pápai Róma, amely a nyolcadik fejezetben a nőnemű kis szarv, a második fejezetben az egyházmesterség, a hetedik fejezetben pedig az a szarv, amely káromlásokat szól, és három szarvat kitép. A pogány Róma egységes hatalom, a pápai Róma azonban kettős hatalom, amely a pápai egyházat jelképezi úgy, mint amely uralkodik a pogány Róma korábbi politikai struktúráinak államhatalma felett. 1798-ban a pápai hatalom megkapta halálos sebét, de nem szűnt meg egyháznak lenni; csupán mint a bibliai prófécia fenevada szűnt meg, mivel eltávolított az a polgári hatalom, amelyet korábban ellenőrzése alatt tartott.

A második Róma a pápai Róma, és csak akkor működött a bibliai prófécia hatalmaként (vadállataként), amikor képes volt az államhatalmat ellenőrzése alá vonni, hogy végrehajtsa istenkáromló terveit. Az első Róma egységes hatalom volt, a második Róma kettős hatalom volt, a harmadik Róma pedig hármass hatalom. Róma három megnyilvánulását ugyanazok az elvek irányítják, mint a prófécia minden hármass alkalmazását. Prófétai értelemben három jaj van, három Babilon, három Róma és három Illés. Az előkép és ellenkép viszonylatában a hármass alkalmazások bármelyikének első két megnyilvánulása előkép, amely a harmadik beteljesedés árnyékát adja; ez utóbbi az ellenkép és a prófécia hármass alkalmazásának valósága.

Róma esetében az első két Róma jellemzői arra mutatnak, hogy mind a pogány, mind a pápai Róma a Pontifex Maximus címet adta uralkodójának. Ennélfogva a modern Róma uralkodójának címe a Pontifex Maximus volna, amely címet az Egyesült Államok egyetlen elnökének sem tulajdonították soha. Az első két Róma három földrajzi akadályt győzött le annak érdekében, hogy történelmének meghatározott korszakában megszilárdítsa a trón tekintélyét. Nincs semmiféle bizonyíték arra, hogy az Egyesült Államok 1798-ig három földrajzi akadályt győzött volna le.

Az első két Rómának meghatározott időszaka volt kijelölve arra, amikor legfőbb uralmat gyakorolnak. Dániel tizenegyedik fejezetének huszonnegyedik versében a pogány Róma egy „idő”-n, vagyis háromszázhatvan éven át uralkodóként van azonosítva, amit Kr. e. 31-től, az actiumi csatától Kr. u. 330-ig be is töltött. A pápai Róma ismételten úgy van azonosítva, mint amely azután uralkodik ezerkét-százhatvan évig, hogy a három szarv eltávolított, 538-tól 1798-ig. Ézsaiás huszonharmadik fejezetében az Egyesült Államok úgy van azonosítva, mint amely hetven jelképes évig uralkodik, mint egy király napjai, de hetven jelképes éves uralmát megelőzően soha nem távolított el három földrajzi akadályt.

A mai Róma úgy van ábrázolva, mint amely legyőzi a dél királyának, a dicsőséges földnek és Egyiptomnak három földrajzi akadályát Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik-től negyvenkettedik verséig, és amikor e három akadály vereséget szenved, és Róma uralma alá hajtatik, akkor alkotják a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármass szövetségét. János arról is tájékoztat bennünket, hogy a pápai fenevad halálos sebe meggyógyul, és azután negyvenkét jelképes hónapig uralkodik.

És láttam, hogy egyik feje mintegy halálosan megsebesített; de halálos sebe meggyógyult; és az egész föld csodálva követte a fenevadat. És imádták a sárkányt, aki hatalmat adott a fenevadnak; és imádták a fenevadat is, ezt mondván: Kicsoda hasonló a fenevadhoz? kicsoda

képes hadakozni vele? És adatott néki nagyokat és káromlásokat szóló száj; és adatott néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. Jelenések 13:3–5.

A fenevad, amely negyvenkét jelképes hónapig uralkodik, miután halálos sebe meggyógyult, a római hatalom.

A Jelenések 13. próféciaja kijelenti, hogy a báránszerű szarvakkal ábrázolt hatalom arra fogja késztetni „a földet és az azon lakókat”, hogy imádják a pápaságot — amelyet ott a „párduchoz hasonló” fenevad jelképez. ... Az Ó- és az Újvilágban egyaránt a pápaság hódolatban részesül majd a vasárnapi intézménynek adott tisztelet által, amely egyedül a római egyház tekintélyén nyugszik.” A nagy küzdelem, 578.

A pogány, az első Róma, Daniel könyve tizenegyedik fejezetének huszonnegyedik verse beteljesedéseként háromszázhatvan éven át uralkodott teljes felsőbbbséggel, miután Daniel könyve nyolcadik fejezetének kilencedik verse beteljesedéseként eltávolított három földrajzi akadályt.

A pápai, a második Róma, ezerkétszázhatvan éven át uralkodott legfőbb hatalommal több szentírási szakasz beteljesedéseként, és ezt azt követően tette, hogy három földrajzi akadályt eltávolított Dániel könyve hetedik fejezetének nyolcadik és huszadik verse beteljesedéseként.

A modern Róma legyőzi a dél királyát Dániel könyve 11. fejezetének negyvenedik versében, majd a negyvenegyedik versben legyőzi a dicső országot, a negyvenkettedik versben pedig legyőzi Egyiptomot. A modern Róma Dániel könyve 11. fejezetének észak királya.

A pogány, az első Róma, üldöző hatalom volt, és a pápai, a második Róma, üldöző hatalom volt, ezért a modern Róma is üldöző hatalom lesz.

Az Egyesült Államok részt fog venni a modern Róma által véghezvitt harmadik üldözésben, ez azonban nem azonosítja az Egyesült Államokat a pápai hatalommal, hanem csupán az Egyesült Államoknak a pápai hatalomhoz fűződő kapcsolatának egyik jellegzetességét azonosítja az utolsó napokban.

Azok, akik amellet kívánnak érvelni, hogy az Egyesült Államok „néped rablói” az utolsó napokban, a három Róma hármasságát használják fel arra, hogy tévesen azonosítsák az Egyesült Államokat. Az általuk alkalmazott hibás módszer a hármasság összefüggésében azon alapul, hogy az első két Róma valamely jellegzetességét azonosítják, majd ragaszkodnak ahhoz, hogy Róma egy prófétai jellegzetessége — és nem maga Róma — a harmadik Róma.

Azonosítják Konstantin első történelmi vasárnaptörvényét Kr. u. 321-ben, majd a pápai Róma vasárnaptörvényét Kr. u. 538-ban, hogy azt állítsák: az Egyesült Államokban hamarosan eljövendő vasárnaptörvény az Egyesült Államokat modern Rómaként határozza meg; továbbá téves alkalmazásukat azzal is összekeverik, hogy Jézusnak a menekülésre vonatkozó figyelmeztetését — amikor bekövetkezik a Dániel által említett „pusztító utálatosság” — a vasárnaptörvénnyel azonosítják. Az a „pusztító utálatosság”, amelyről Jézus beszélt, két vasárnaptörvényre mutat rá az utolsó napokban, de ez egészen más szimbólum, amennyiben ez menekülésre intő figyelmeztetés, nem pedig a fenevad bélyegének elkerülésére vonatkozó figyelmeztetés. Téves elképzelésük még

arra sem tér ki, hogy az utolsó napokban két meghatározott vasárnaptörvény lesz.

Amikor azért meglátjátok a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, ott állni a szent helyen (aki olvassa, értse meg): akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe; aki a háztetőn van, ne szálljon le, hogy valamit kivigyen a házából; és aki a mezőn van, ne térjen vissza, hogy elvigye ruháját. Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban! Imádkozzatok pedig, hogy menekülések ne télen legyen, se szombatnapon. Máté 24:15–20.

„A pusztító utálatosság”, amelyről Dániel próféta szólt, olyan jel volt, amelyet Jézus adott népének, s amely megmutatta, mikor kell menekülniük Jeruzsálem közelgő pusztulása elől, amikor a pogány Róma Kr. u. 66-tól Kr. u. 70-ig ostrom alá vette, majd elpusztította a szentélyt és a várost.

„Jézus kijelentette a figyelő tanítványoknak azokat az ítéleteket, amelyek a hitehagyott Izraelre voltak készülöben, és különösképpen azt a megtorló bosszút, amely a Messiás elutasítása és keresztre feszítése miatt fog rájuk szállni. Félreérthetetlen jelek fogják megelőzni a rettenetes tetőpontot. A félelmetes óra hirtelen és gyorsan fog eljönni. A Megváltó pedig így figyelmeztette követőit: „Mikor azért látjátok majd a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, ott állni a szent helyen (aki olvassa, értse meg): akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe.” Máté 24:15, 16; Lukács 21:20, 21. Amikor a rómaiak bálványimádó hadijelvényeit felállítják a szent földön, amely néhány futamnyira a város falain kívülre terjedt, akkor Krisztus követőinek a menekülésben kellett keresniük biztonságukat. Amikor a figyelmeztető jel láthatóvá válik, azoknak, akik meg akarnak menekülni, nem szabad késlekedniük....”

„Jeruzsálem pusztulásában egyetlen keresztény sem veszett el. Krisztus figyelmeztetést adott tanítványainak, és mindazok, akik hittek szavainak, figyelték a megígért jelet.... Késedelem nélkül biztonságos helyre menekültek: Pellába, Perea földjén, a Jordánon túlra.” A nagy küzdelem, 25, 30.

Amint közeledett az 538. esztendő, annak a korszaknak a keresztényei felismerték, hogy az egyház megromlott a pogányság vallásával kötött megalkuvás következtében, és Krisztus figyelmeztetése alapján, valamint a 2Thesszalonika 2. fejezetében Pál apostol bizonyoságtételén keresztül adott világossággal összhangban, a prófétai pusztába menekültek az ezerkétszázhatvan esztendő idejére.

„Krisztus eljövetele előtt azonban a vallási világban fontos, a próféciában előre megjövendőlt fejleményeknek kellett bekövetkezniük. Az apostol kijelentette: „Ne tántoríttassatok el egyhamar értelmetektől, se meg ne háboríttassatok, sem lélek, sem beszéd, sem mintha tőlünk származó levél által, mintha Krisztus napja már közel volna. Senki semmiképpen meg ne tévesszen titeket: mert az a nap addig nem jön el, mígnem előbb bekövetkezik a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelem fia; aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek mondatik vagy tisztelet tárgya, úgyhogy úgy ül be mint Isten az Isten templomába, azt mutogatván magáról, hogy ő Isten.”

„Pál szavait nem volt szabad félreértelmezni. Nem volt szabad azt tanítani, hogy ő külön kijelentés által figyelmeztette a thesszalonikaiakat Krisztus közvetlen eljövételére. Az ilyen álláspont a hitben zavart okozna; mert a csalódás gyakran hitetlenséghez vezet. Ezért az apostol óvta a testvéreket attól, hogy efféle üzenetet úgy fogadjanak, mint amely tőle származik, és továbbá hangsúlyozta azt a tényt, hogy a pápai hatalomnak, amelyet Dániel próféta oly világosan leírt, még fel kell emelkednie, és hadat kell viselnie Isten népe ellen. Amíg ez a hatalom véghez nem viszi halálos és káromló munkáját, hiábavaló volna, hogy az egyház Uruk eljövételét várja. „Nem emlékeztek-e” – kérdezte Pál –, „hogyan amikor még nálatok voltam, megmondtam nektek ezeket?””

„Rettenetesekek voltak azok a megpróbáltatások, amelyek az igaz egyházra vártak. Már akkor is, amikor az apostol írta e sorokat, a „gonoszság titka” már működésnek indult. Azoknak a fejleményeknek, amelyeknek a jövőben kellett bekövetkezniük, úgy kellett történniük, „a Sátán munkája szerint, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszság minden csalárdságával azok között, akik elvesznek.””

„Különösen ünnepélyes az apostol kijelentése azokra vonatkozóan, akik megtagadják, hogy befogadják „az igazság szeretetét”. „Ezokáért” — jelentette ki mindazokról, akik szándékosan elutasítják az igazság üzeneteit — „Isten rájuk bocsátja a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak: hogy mind elkárhozzanak, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek a hamisságban.” Az emberek nem vethetik el büntetlenül azokat az intéseket, amelyeket Isten irgalmában küld nekik. Azoktól, akik megmaradnak abban, hogy elforduljanak ezektől az intésektől, Isten visszavonja Lelkét, és átengedi őket azoknak a csalárdságoknak, amelyeket szeretnek.” Az apostolok cselekedetei, 265–266.

A pogányság és az egyház közötti megalkuvás volt az a figyelmeztető jel, amely arra indította annak a korszaknak a keresztényeit, hogy elszakadjanak a pápai Rómától; de meg kell jegyezni, hogy az a világosság, amellyel Pál hozzájárult Jézusnak a menekülésre intő figyelmeztetéséhez, ugyanaz az ígérés, amelyből William Miller megértette, hogy Dániel könyvében „a mindennapi” a pogány Rómát jelképezi. Az a prófétai összefüggés, hogy a pogány Róma visszatartott, majd félreállt, hogy a pápai Róma felemelkedhessen a trónra, olyan igazság volt, amelyet meg kellett érteni; mert e prófétai kapcsolat fel nem ismerésének következményeként erős tévelygés szállt volna azokra, akik nem szerették ezt az igazságot. White testvérnő ugyanezt a történelmet tárgyalja:

„Kétségbeesett küzdelemre volt szükség ahhoz, hogy azok, akik hűségesek akartak maradni, szilárdan megálljanak a papi öltözetbe burkolt és az egyházba bevezetett csalásokkal és utálatosságokkal szemben. A Bibliát nem fogadták el a hit mércéjeként. A vallásszabadság tanát eretnekségnek minősítették, és annak híveit gyűlölték és üldözték.

„Hosszú és súlyos küzdelem után a hűséges kevesek úgy döntöttek, hogy felbontanak minden közösséget a hitehagyott egyházzal, ha az továbbra sem hajlandó megszabadulni a hamisságtól és a bálványimádástól. Felismerték, hogy az elkülönülés feltétlenül szükséges, ha engedelmeskedni akarnak Isten Igéjének. Nem merték megtérni a saját lelkükre nézve végzetes tévedéseket, sem olyan példát állítani, amely veszélyeztetné gyermekeik és unokáik hitét. A béke és az egység biztosítása érdekében készek voltak minden olyan engedményre, amely

összeegyeztethető az Isten iránti hűséggel; de úgy érezték, hogy még a békét is túl drágán vásárolnák meg, ha azért az elvet kellene feláldozni. Ha az egységet csak az igazság és az igazságosság feladása árán lehetne biztosítani, akkor legyen inkább különbözőség, sőt még háború is.” A nagy küzdelem, 45., 46. o.

Az Egyesült Államok és a pápaság közötti prófétai kapcsolatot az utolsó napokban előképezte és hangsúlyozta Pálnak a pogány és a pápai Róma közötti kapcsolat azonosítása, amely Kr. u. 538-ig vezetett. Róma hármaskörében a pogány Róma betöltötte Jézusnak azokat a szavait, amelyek a pusztító utálatosságot a menekülés jeléül azonosították, és a pápai Róma szintén betöltötte Jézus szavait. White testvérő Krisztus szavainak egy további beteljesedését azonosítja.

„Isten népének most nincs ideje arra, hogy vonzalmait a világra irányítsa, vagy ott gyűjtsön magának kincset. Nincs messze az idő, amikor az első tanítványokhoz hasonlóan nekünk is arra kell kényszerülnünk, hogy elhagyatott és magányos helyeken keressünk menedéket. Miként Jeruzsálemnek a római seregek általi ostroma jel volt a júdeai keresztények számára a menekülésre, úgy a pápai szombat kikényszerítését elrendelő rendelet révén nemzetünk részéről történő hatalomátvétel figyelmeztetés lesz számunkra. Akkor lesz ideje annak, hogy elhagyjuk a nagyvárosokat, előkészülve arra, hogy a kisebbeket is elhagyjuk, és félreeső otthonokba költözzünk a hegyek között, elzárt helyeken.” Testimonies, 5. kötet, 464.

Krisztus korának keresztényei számára a figyelmeztetés jelezte, mikor kell elmenekülniük Jeruzsálemből. Az ötödik és hatodik században a keresztények számára a figyelmeztetés arra indította őket, hogy a pusztába meneküljenek.

És az asszony a pusztába menekült, ahol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.... És adatott az asszonynak a nagy sas két szárnya, hogy a pusztába repüljön, az ő helyére, ahol tápláltatik ideig, időig és fél időig a kígyó színe elől. És a kígyó a szájából vizet bocsátott az asszony után, mint egy folyamot, hogy elragadtassa őt az árral. De a föld segítségére lett az asszonynak, és a föld megnyitotta száját, és elnyelte a folyamot, amelyet a sárkány a szájából bocsátott ki. És megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadat indítson az ő magvának maradéka ellen, akik megtartják Isten parancsolatait, és akiknél van a Jézus Krisztus bizonyágtétele. Jelenések 12:6, 15–17.

Jézus mindig egy dolog végét annak kezdetével szemlélteti, mert Ő az Alfa és az Omega. A pusztító utálatosságra vonatkozó figyelmeztetést a pápai Róma történetében akkor ismerték fel, amikor a pápai hatalmat úgy ismerték fel, mint amely a szent helyen áll.

A figyelmeztetést Máté, Márk és Lukács is feljegyezte, és mindegyik utalásban a szóhasználat némileg eltér. Máté így ír: „Mikor azért meglátjátok a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, amint a szent helyen áll”, Márk pedig így: „amikor meglátjátok a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, amint ott áll, ahol nem volna szabad.” Lukács így szól: „amikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet hadseregek veszik körül, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett annak pusztulása. Akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekre.”

Mindhárom bizonyágtétel együttesen alkalmazandó. Sajátosabb alkalmazásban Lukácsnak az a kijelentése, hogy Jeruzsálemet hadseregek veszik körül, azt a figyelmeztetést azonosítja, hogy

amikor a pogány Róma Kr. u. 66-ban megkezdte Jeruzsálem ostromát, a Jeruzsálemben még ott lévő keresztényeknek azonnal menekülniük kellett. Máté utalása a „szent helyre” megfelel Pál azonosításának a „bűn emberéről”, aki „beül az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát”, s így a „pusztító utálatosság” pápai beteljesedését jelképezi. Márk a pusztító utálatosságot úgy azonosítja, mint amely ott áll, ahol nem kellene állnia, és ez megfelel annak a figyelmeztetésnek, amely az utolsó napokban az adventizmusnak szóló menekülésre int. A figyelmeztetések közül kettő ahhoz a parancshoz kapcsolódik, hogy aki olvassa a figyelmeztetést, értse meg; és valamennyien olyan jelre irányulnak, amelynek arról kellett tájékoztatnia az adott korszak keresztényeit, hogy meneküljenek.

A hármas alkalmazás téves alkalmazása, amelyet azok hamisan tüntetnek fel, akik azt állítják, hogy „néped erőszakos fiai” az Egyesült Államok, azt azonosítja, hogy amikor „a pusztító utálatosság” az Egyesült Államokban hozott vasárnaptörvényben teljeseedik be, akkor az így kikényszerített vasárnaptörvény az Egyesült Államokat Modern Rómaként azonosítja, mivel a pogány és a pápai Róma is korábban egyaránt kikényszerített vasárnaptörvényt.

Annak a téves alkalmazásnak az a problémája, hogy a pogány Róma vasárnaptörvénye Kr. u. 321-ben lépett életbe, míg a pogány Rómára vonatkozó „pusztító utálatosság” beteljesedése Kr. u. 66-ban történt, 255 évvel a Kr. u. 321-es vasárnaptörvény előtt. Hasonlóképpen, az a megalkuvás, amely a „bűn emberét” létrehozta, már Pál idejében is jelen volt, aki ezt mondta: „a törvényszegés titkos bűne már munkálkodik”, jöllehet a pápai vasárnaptörvény több mint négy évszázaddal később következett be. A prófécia hármas alkalmazásában az első két tanú állapítja meg az utolsó napok harmadik beteljesedésének jellemzőit. A „pusztító utálatosság” az utolsó napokban, két történelmi tanúbizonyság és Krisztus szavainak három bibliai feljegyzése alapján, a menekülésre szóló figyelmeztetést jelenti, nem pedig egy vasárnaptörvény kikényszerítését.

A következő cikkben részletesen bemutatjuk, miért hibás ez az alkalmazás a prófécia hármas alkalmazásához kapcsolódó, megállapított szabályok összefüggésében, és miért jelenti a vasárnaptörvény azonosítása a Krisztus által adott figyelmeztetés összefüggésében a prófétai történelem félreértelmezését.

„A pogányság és a kereszténység közötti ez a megalkuvás vezetett a próféciaiban megjövendőlt »bűn emberének« kialakulásához, aki szembeszegül Istennel, és fölébe emeli magát. A hamis vallásnak ez a gigantikus rendszere Sátán hatalmának mesterműve—annak monumentuma, hogy igyekszik magát a trónra ültetni, hogy a földet saját akarata szerint uralja.” The Great Controversy, 50.